

Lahko nam pomagate tudi vi

Obnavljamo Rihtarjevo domačijo - rojstno domačijo
notranjskega izseljenskega pisatelja Franka Trohe
Rihtarjevega

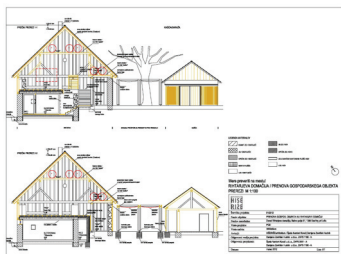
V letu 2013 Zavod Rihtarjeva domačija številne dejavnosti
namenja 100-letnici odhoda notranjskega izseljenca
Franka Trohe Rihtarjevega v Severno Ameriko. Trohovo
življenjsko zgodbo že skoraj desetletje raziskuje njegova
pranečakinja Alenka Veber, ki si med drugim prizadeva
prenoviti pisateljevo rojstno domačijo v Babnem Polju in
gospodarsko poslopje, v katerem bo znaten del zavzemala
tudi predstavitev zgodovine slovenskega izseljenstva.

V ta namen zavod vlaga vsa sredstva, pridobljena z lastno
dejavnostjo, kot sredstva ustanoviteljice zavoda.

Postanite tudi vi del naše zgodbe.

Z vašim prispevkom v višini:

- 10 EUR nam boste pomagali pri natisu treh
Trohovih knjig *Božični in velikonočni spomini*
- 20 EUR nam boste pomagali pokriti 1 m² strehe
na gospodarskem poslopiju
- V upanju na vaš prispevek, se Vam že vnaprej
zahvaljujemo.

TRR: IBAN SI56 0201 0025 9598 932 (NLB d.d.)
Davčna: 37808486 **Matična:** 6040209000

Podprli so nas

Glavna medijska pokrovitelja

Radio Ognjišče
TV Notranjska ORON

Občina Loška dolina
Armobil d.o.o.
Avsenik Janez
Avtotrade d.o.o.
Bajec Karmen, akademska slikarka

Center Vitra
Curk Ivanka
Čelhar d.o.o.
Janež Berta, s.p.
Lorber Simon

Plastika Mozaik d.o.o.

Novak Ivan
Poje Dejan, s.p.
Rafaelova družba
Tomašević Aleš

Tory Nevenka, s.p.
Uršič Neva

Zavod Šobčeva domačija
Združenje Slovenska izseljenska matica
Zorman Tomaž

ter številni sokrajani in domačini iz vasi, skozi
katere se vije pot.

Zavod **Rihtarjeva domačija**
izobraževanje, kultura, razvedrilna in rekreacijska dejavnost ter turizem

Vas vljudno vabi na peti pohod

Iz Babnega Polja do Goričic
Po poteh izseljenca
Franka Trohe Rihtarjevega

Sobota, 18. maj 2013

(Nezahtevna, 18 km dolga pot, večinoma vodi po obstoječih kolovozih
in gozdnih poteh.)

Zaradi organizacije nujne prijave pohodnikov do
16. maja 2013 do 18. ure na 031/429-092
(Nevenka Poje) in 041/260-985 (Alenka Veber)
ali na alenka.veber@rihtarjeva-domacija.si

www.rihtarjeva-domacija.si

Program

- ob 7.30 sveta maša v ž. c. sv. Nikolaja
- od 8.00 do 8.30 prijava pohodnikov in jutranja
pogostitev s kavo, čajem in domačimi dobrotami
- 8.30 do 9.00 kulturni program (sodelujejo Ljudska
skupina Suhe češplje, Magda Mlakar, Domen Šraj in
Luka Žnidaršič)
- ob 9.00 začetek pohoda
- okrog 15. ure predviden prihod pohodnikov na
Goričice, ogled domačije pri Češnjevcu, nato vračanje
z avtobusom na izhodišče poti v Babno Polje
- Pohod bo ob vsakem vremenu.

Prispevek 10 EUR (za otroke do 15 let 5 EUR) vsebuje organizacijo in
vodenje, spominek, zloženko, jutranjo kavo, čaj ter pecivo, avtobusni
prevoz na izhodišče poti ter nezgodno zavarovanje. Malica iz
nahrbtnika. Organizator si pridržuje pravico do spremembe programa.

V Ameriko ...

Frank Troha, Barberton, Ohio

Slovensko-Amerikanski koledar, 1937

V svojih mlajših in otroških letih sem čestokrat čul starejše ljudi govoriti: »Ta je rojen pod nesrečno zvezdo.« Dalje so rekli vsakemu, ki so ga od dne do dne spremljale nesreče, da je rojen pod nesrečno zvezdo. Resnica pa je in se ne da izpodbiti, da nas je večina Slovencev rojenih pod nesrečno zvezdo. To nam priča tembolj to, ker nas naša slovenska zemlja ni mogla preživljati. Tisoče in tisoče nas je zagledalo luč sveta v lepi Sloveniji, toda tisoče in tisoče nas je moralo zapustiti rodno grudo in iti v tujino.

Spominjam se živo tistih predvojnih let, ko so bila vrata Amerike na široko odprta. Tedaj je bil vsak dobrodošel, samo da je bil zdrav in pa, da je imel predpisano vsoto denarja. Neštetokrat se je zgodilo, da je kar noč vzela enega in drugega vaščana. Par dni ga niti pogrešali niso, ko se je pa že vozil na parniku po širokem morju, so začeli ljudje ugrabiti, kam jo je ubral.

Nekega dne je pa počil glas: »V Ameriko je šel.« Na ta način jih je mnogo odšlo na pot in poslovi so se le od domačih, ker za poslavljanje od vseh znancev in prijateljev ni bilo časa.

Sploh si je pa sleherni mislil: »Kaj pa mi je treba jemati slovo od vseh znanih, saj čez dve ali tri leta se bom vrnil, bo pa takrat svidenje bolj veselo.«

Tako se je tudi v več slučajih zgodilo, da se je ta in

oni istotako nenadno pojavil po dolgi odsotnosti, kakor je nenadno izginil. Razume se, da je vsak prinesel precejšnje število dolarjev s seboj. Med znanci je rad pripovedoval o Ameriki, kako je tam dobro in kako kmalu se denar zasluži. Vsako tako pripovedovanje je pa tako navdušilo ostale vaščane, da je bilo prav malo takih, ki ne bi želeli odpotovati v Ameriko.

V največ slučajih so v Ameriko namenjeni odpotovali od doma v večjih skupinah, kajti kdor ni bil še daleč proč od rojstnega kraja, se je počutil bolj varnega, če je družbi. Kadar večja skupina domove, je prazno, in trajalo precej so nekoliko svojce, ki so Ameriko.

potoval v večji se je dvignila in zapustila postalo v vasi pusto ter je časa, predno pozabili na odšli v daljno

Tako je bilo torej v tistih preteklih letih v naši domovini. Otroci so se rodili, rasli in se razvijali, ko so pa enkrat dosegli leta, v katerih je bilo treba prijeti za delo in si služiti svoj vsakdanji kruh, pa za številne doma ni bilo dela. Morali so v tujino in tujina jih je večino pogoltnila za vedno. Nešteto slučajev mi je znanih, ko je dospelo iz tujine mrtvaško pismo in prineslo žalostno novico o smrti izseljenca.

Danes nas je po svetu raztresenih na tisoče »mrtvecev«. Živimo še, toda za svojce smo mrtvi. Od časa do časa si pišemo, gojimo upanje in si zagotavljamo, da se bomo še videli. Naposled pa vse skupaj ostane le pobožna želja. Marsikaka mati in oče še pred smrtjo vzdihne: »Oh, ko bi ga vsaj še enkrat videla.« Toda ob zadnjih zdihljajih matere se morda sin v Ameriki zabava v veseli družbi. Čez par tednov šele izve, ko mati že spi v grobu.

Večkrat sem čul mater vzdihniti: »Toliko otrok sem vzgojila, na zadnjo uro ne bom imela pa niti enega, ki bi mi prinesel kozarec vode.« Ali pa: »Niti enega ne bo pri meni, da mi bo na zadnjo uro svečo prižgal.«

Poznam žensko, ki je vzgojila sedem otrok, odšli so po svetu, in ona je umrla popolnoma osamljena.

Žalostno je to, a pomagati se ne more, ker tako nas zanašajo razmere časa. Delamo račune in načrte, naposled se pa vse izjalovi. Sprijazniti se moramo z največjim zlom, ki nas zadene, pa naj pride od te ali one strani. (...)

Ko sem jaz stopil na ameriško zemljo, začel iskati delo in se začasno ustavljal v enem in drugem kraju, sem si neizrečno želel, da bi se sestal z znanci in sovaščani, ki so že pred leti odpotovali v Ameriko.

Po naših slovenskih pokrajinah, katere smo zapustili in za vedno šli v tuji svet, se še vedno preživlja slovenski rod. Otroci se rodijo, kakor so se rodili nekdaj, mladino pa požira tujina, in dandanes smo razkropljeni po vseh delih sveta, in morda ga ni kraja, kjer se ne bi Slovenci našlo. (...)

Frank (France) Troha, p. d. Rihtarjev, se je rodil 15. maja 1894 v Babnem Polju očetu Frančišku (r. 1871 – u. 1942) in materi Mariji (r. G[e]rlj 1868 – u. 1955). Umrl je 26. avgusta 1980 v Barbertonu, Ohio, ZDA.

Leta 1913 je 19-letni Frank sprejel težko odločitev in se tudi sam v skupini petih Babnopoljcev odpravil v Ameriko.

